

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

ELĪNA HILDERBRENDA

PIRMAJIEM MELIEM
VIENMĒR SEKO NĀKAMIE

IDEALS
PĀRIS

ELĪNA
HILDERBRENDA

IDEĀLS
PĀRIS

ELIN
HILDERBRAND

THE
PERFECT
COUPLE

ELĪNA
HILDERBRENDA

IDEĀLS
PĀRIS

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111(73)-3
Hi 225**

Copyright © 2018 by Elin Hilderbrand
Hachette Book Group supports the right to free expression
and the value of copyright. The purpose of copyright is to
encourage writers and artists to produce the creative
works that enrich our culture.

Elīnas Hilderbrendas romāna “Ideāls pāris”
publicēšanas tiesības pieder
“Apgādam “Kontinents””

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Kastaprav/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-997-7
© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
“Apgāds “Kontinents””, 2020

Čakam un Megijai Marino

*Ideālu pāru nav, taču jūs esat ļoti tuvu tam.
Mūžam jūs milēšu. xo*

*SESTDIENA, 2018. GADA 7. JŪLIJS,
PULKSTEN 5.53*

POLICIJAS PRIEKŠNIEKS – ŠEFS

Ja sestdienā pirms sešiem no rīta iezvanās telefons, tas nekad nevēsta neko labu, tomēr svētku nedēļas nogalē tas nav nekas neparasts. Nantaketas policijas nodajās priekšnieks Eds Kapenešs jau neskaitāmas reizes ir piedzīvojis, ka Ceturtdā jūlijā svinības tiek šādi izbojātas. Visbiežāk ne-gadījumi saistījās ar norautiem pirkstiem, kad cilvēki ne-prasmīgi rīkojās ar raķetēm. Reizēm gadījās nopietnākas lietas. Vienugad spēcīgā straumē aizgāja bojā kāds pel-dētājs; citu gadu vīrietis izdzēra desmit porciju *Patrón Añejo* tekilas un tad atmuguriski nogāzās no *Allserve* na-ma jumta – un tik neveiksmīgi iegāzās ūdenī, ka salauza sprandu. Visumā runājot, pārāk iereibušo un nekārtību cēlāju ir tik daudz, ka varētu piepildīt ekskursiju autobu-su. Ir vēl arī dūru cīņu varoņi, un dažas no šīm cīņām ir tik nopietnas, ka nākas iejaukties policijai.

Kad atskan telefona zvans, Andrea un bērni guļ. Klojai un Finam ir sešpadsmiņu gadu, tas vecums, kuru, kā viņš tagad ir atskārtis, bija itin viegli izdevies pārlaist, kad runa bija par paša bērniem. Kloja un Fins patiesībā

ir Andreas māsīcas Tesa un viņas vīra Grega bērni. Gregs un Tesa pirms deviņiem gadiem gāja bojā laivu negadījumā, un viņu bērni tagad pārējiem bija īsts izaicinājums. Finam ir meitene, vārdā Lola Bada, un šo jauniešu mīlestība spēj apgriezt kājām gaisā visu māju. Finā dvīņumāsa Kloja vasarā strādā pie Šivanas Krispinas Nantaketas pieprasītākajā ēdienu piegādes kompānijā *Island Fare*.

Šefs un Andrea rūpes par dvīņiem ļoti precīzi ir sadaļijuši tieši uz pusēm. Andrea raizējas par to, ka Fins varētu padarīt grūtu savu draudzeni Lolu Badu. (Tiesa, Šefs, neveikli juzdamies, bija apgādājis Finu ar ļoti lielu kasti prezervatīvu un visai strikti piekodinājis: "Izmanto šos. Katru reizi.") Šefs pats savukārt bažījas, ka Kloja varētu pārāk aizrauties ar alkoholu vai narkotikām. Viņš tik daudzkārt ir redzējis, kā ēdienu un dzērienu piegādes industrija savus labticīgos darbiniekus palēnām ieved kārdināšanā. Nantaketas salā ir izsniegtas vairāk nekā simts alkohola pārdošanas licences; citās līdzīga lieluma pilsetās Masačūsetsā vidējais skaits ir tikai divpadsmit. Kā jau brīvdienu salai piedien, Nantaketā valda svētku un sviniņu kultūra, frivolitāte un pārmērības. Šefa pienākumos ietilpst ikgadēju pārrunu organizēšana pirms vidusskolas izlaiduma balles, viņam ir jāinformē par apreibinošo vieļu kaitīgo ietekmi. Šajā gadā pārrunās bija piedalījušies arī Kloja un Fins, bet, kad tās bija galā, neveltija viņam ne tik daudz kā vienu skatienu.

Viņš itin bieži jūtas pārāk vecs pārāk milzīgajai pusaudžu audzināšanas atbildības nastai. Un viņu iespaidošana Šefam īsti nav pa spēkam.

Viņš paņem telefonu un iziet uz terases mājas sētas pusē, kur paveras skats uz aizsargājamajiem mitrājiem. Te viņa sarunas allaž ir ļoti privātas, jo tās nejauši noklaušīties var vienīgi sarkanspārnu strazdi un lauku peles. No mājas paveras izcils skats un var vērot brīnišķīgi skaistus saulrietus, bet diemžēl ne to, kā saule ieslīd ūdenī.

Zvanītājs ir seržants Diksons, viens no labākajiem Šefa policijas nodaļā.

– Ed, – viņš saka. – Mums ir te ir noslīkusi sieviete.

Šefs aizver acis. Tieši Diksons bija tas, kurš viņam pateica par Tesa un Grega bojāeju. Seržantam Diksonam nešķita grūti pavēstīt kādam jaunas ziņas. Patiesībā šķiet, ka viņš tādus mirklus pat izbauda.

– Stāsti, – Šefs mudina.

– Baltā sieviete, vārdā Merita Monako. Divdesmit deviņus gadus veca, no Nujorkas. Ieradusies Nantaketā uz kāzām. Viņu atrada ar seju ūdenī peldam netālu no krashta iepretī Monomoiroudai trīs simti trīsdesmit trīs, kur bija paredzētas kāzu svinības. Kā izskatās, nāves iemesls ir noslīkšana. Mums piezvanīja Rodžers Peltoms. Tu taču zini? Tas puisis, kurš rīko dārgas kāzas.

– Zinu, – Šefs bilst, jo, tāpat kā Rodžers Peltoms, arī pats ir Rotari kluba biedrs.

– Rodžers man pastāstija, ka viņa *modus operandi* esot no agra rīta vispirms pārbaudīt kāzu norises vietu, – Diksons klāsta. – Viņš teica, ka esot ieradies un izdzirdējis kliedzienus. Pagriezies un ieraudzījis, kā līgava no ūdens izvelk nekustīgu ķermenī. Rodžers esot mēģinājis veikt atdzīvināšanas pasākumus, bet tā meitene bija mirusi. Tā

viņš liecināja. Viņam šķiet, ka nāve bija iestājusies jau pirms vairākām stundām.

– To nu atstāsim tiesu medicīnas ekspertiem noskaidrošanai, – Šefs nosaka. – Trīs simti trīsdesmit trešais numurs Monomoiroudā, tu sacīji?

– Tā ir nožogota, privāta teritorija, – Diksons paskaidro. – Galvenā ēka, divas viesu kotedžas un baseina māja. Īpašumu sauc “Mūžīgā vasara”.

“Mūžīgā vasara”. Jā, Šefs bija redzējis izkārtni, taču tajā mājā nekad nebija bijis. Tajā Monomoiroudas daļā īres maksa ir stratosfēriski augsta. Turienes iemītniekiem parasti nerodas tādas problēmas, kuru risināšanā vajadzētu iesaistīt policiju. Mājās ir uzstādītas sarežģītas signalizācijas sistēmas, un iedzīvotāji izturas ļoti diskrēti, viss paliek rajona robežās.

– Vai ir paziņots arī kādam citam? – Šefs vaicā. – Štata policijai? Tiesu medicīnas ekspertiem?

– Protams, – Diksons apliecina. – Grieķis jau ir ceļā uz to adresi. Mums paveicās, ka pagājušajā naktī viņš atradās šeit, salā. Bet Kešs un Elsonhērsts ir brīvdienās līdz pirmdienai. Un es jau esmu ieradies, tāpēc nezinu, kurram vēl tu gribētu, lai piezvana. Un pārējie puiši vēl ir pazalījusi...

– Par to sākšu raizēties mazliet vēlāk, – Šefs saka.
– Vai tai meitenei ir ģimene, tuvinieki, kuriem vajadzētu paziņot?

– Īsti drošs neesmu, – Diksons paskaidro. – Līgava bija tik ļoti satraukusies, ka norādīju, lai neatliekamās palīdzības medīķi viņu aizved uz nodaļu. Viņai nepieciešams

ksanakss. Ľoti nepieciešams. Viņa gandrīz nespēja paelpot, kur nu vēl runāt.

— Laikrakstam būs jāklusē, kamēr apziņosim tuvākos radus, — Šefs norāda. Un tā ir kaut arī maza, tomēr laba ziņa. Viņš nudien nevēlas, lai Džordans Rendolfs no Nantaketas vietējā laikraksta ošņātos pa varbūtejā nozieguma vietu. Šefam ir grūti noticeit, ka viņš savā skenerī ir palaidis garām ziņu par zvanu uz 911 dienestu. Gadu gaitā viņš ir izstrādājis teju pārdabisku spēju attiecībā uz skeneri. Viņš zina, kad tam ir jāpievērš uzmanība, bet kad var tur neielūkoties. Un šajā reizē taču runa ir par līķi.

Nāksies rīkoties pēc visas likumā noteiktās procedūras, lai gan šeit, Nantaketā, vardarbīgi noziegumi ir visai reta parādība. Šefs uz šīs salas ir strādājis jau teju trīsdesmit gadu un visā šajā laikā ir pieredzējis tikai trīs slepkavību lietas. Pa vienai desmitgadē.

Rodžers Peltons bija ziņojis par notikušo. Vēl pavisam nesen Šefs bija dzirdējis Rodžera vārdu kādā citā sakarībā. Patiešām nesen, varbūt pirms pāris dienām. Un ar to Monomoiroudas īpašumu arī kaut kas...

Jā, bet tieši kas tas bija?

Viņš saklausa vieglu klauvējienu pie loga un cauri stikla slīddurvīm ierauga Andreu, kas, naktskreklā ģērbusies, tur rokā kafijas krūzi. Viņai aiz muguras virtuvē rosās Kloja, jau ietērpusies savā darba uniformā — baltā kreklā un melnās biksēs.

“Kloja? Jau piecēlusies?” Šefs nodomā. “Sešos no rīta? Vai tomēr vakar pārnākusi mājās tik vēlu, ka aizmigusi ar visām drēbēm mugurā?”

“Jā,” viņš atceras. “Kloja strādāja kāzu izmēģinājuma

vakariņās.” Un tad viņš piepeši attopas – Kloja bija stāstījusi, ka šis pasākums notiks Monomoiroudā un Rodžers ir kāzu koordinators. Runa bija par tām pašām kāzām.

Šefs pašūpo galvu, kaut arī labāk par jebkuru citu ziņa, ka šī ir maza sala.

– Vai atrastā noslikusī sieviete bija apmetusies īpašumā, kurā šodien paredzētas kāzas? – Šefs vaicā.

– Tieši tā, – Diksons apliecina. – Viņa bija galvenā līgavas māsa, Šef. Man liekas, nekādu kāzu šodien nebūs.

Laikam Andrea ir pamanījusi Šefa sejas izteiksmi – viņa iznāk uz terases, iespiež viņam rokās kafijas krūzi un ieiet atpakaļ. Kloja jau ir pazudusi. Droši vien devusies augšā, lai nomazgātos dušā pirms darba, kurš nu jau laikam tiks atcelts.

Šādas ziņas izplatās ātri. Šefs gaida, ka tūlīt, kuru katru mirkli, piezvanīs Šivana Krispina.

Un ko vēl Kloja stāstīja par šim kāzām? Viena ģimene bija briti. Māte kaut kādā ziņā bija slavena... varbūt aktrise? Filmzvaigzne vai teātrī? Lugu rakstniece? Kaut kas tāds.

Šefs iedzer pirmo kafijas malku. – Dikson, tu vēl aizvien esi notikuma vietā, pareizi? Vai esi runājis ar kādu citu, izņemot līgavu un Rodžeru?

– Jā, es parunāju ar līgavaini, – Diksons stāsta. – Viņš vēlējās doties līgavai līdzī uz slimnīcu. Taču pirms tam viņš iemetās vienā no viesu kotedžām, lai paņemtu savu naudasmaku un telefonu, bet uzreiz izbrāzās ārā un pāvestīja, ka ir pazudis līgavaiņa vedējs.

– Pazudis? – Šefs pārvaicā. – Vai iespējams, ka mums ir divi līķi?

- Es ar tālskati pārlūkoju ūdeni lejup un augšup pa pludmali, vairākus simtus jardu abos virzienos, – Diksons stāsta. – Viss bija tīrs. Tomēr es sacītu, ka viss ir iespējams.
- Lūdzu, pasaki Grieķim, lai sagaida mani, – Šefs rīko. – Es jau dodos celā.

*PIEKTDIENA, 2018. GADA 6. JŪLIJS,
PULKSTEN 9.15*

GRĪRA

Grīra Gerisone-Vinberija atbalsta tradīcijas, protokolu un etiķeti, bet sava jaunākā dēla kāzās ar lielāko prieku visus trīs ir gatava izmest pa logu. Pēc tradīcijas ir pieņemts, ka līgavas ģimene maksā par savas meitas kāzu svinībām, bet, ja šo tradīciju attiecinātu uz Bendžija un Selestes gadījumu, tad kāzu ceremonija notiku Baznīcā iepirkšanās centrā, bet svētku mielasts būtu jābauda ik-dienišķajā ēstuvē *TGI Fridays*.

– Tu esi briesmīga snobe, Grīra, – viņas vīram Tagam ļoti patīk atgādināt. Un Grīru māc bažas, ka tā varētu būt taisnība. Tomēr runa bija par Bendžija kāzām, un viņai nācās iejaukties.

Ko tikai viņai vajadzēja pārciest, kad precējās Tomass un Ebigeila Frīmena! Teksasas kāzas, ko nodrošināja mistera Frīmena naftas ieguvē nopelnītā nauda. Tas bija milzīgs, grotesks priekšnesums. Trīs simti viesu pirmskāzu ballē, kas norisinājās *Salt Lick BBQ* restorānā. Grīra bija cerējusi aizvadīt savu dzīvi, ne reizi neiegriežoties tādā vietā kā šis *Salt Lick BBQ*. Dreskods bija “kalnaines ikdie-